

Η ΣΚΕΨΙΣ (Του Φερδινάνδου Κέλλερ)

ΕΚΛΕΚΤΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ MAURICE CABS

..... Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΦΟΝΙΑ

«Η κόρη του φονιά!» Έτσι έλεγαν όλοι την Καίτη Ραζέν... Έτσι την ήξεραν όλοι στο χωριό... Και η φτωχή κατέλλα πονούσε, πονούσε πολύ γι' αυτό...

Η Καίτη ήταν άκοιμα πολύ μικρή, όταν ο πατέρας της, έλαίνο σέ μιιά φιλονικεία, σκότωσε τόν Ζάν Νεμάν. Είχε αλήθεια, ότι ήσαν κι' οι δύο τους μεθυσμένοι έκαινο τό βράδυ κι' ότι κι' οι δύο είχαν πυροβολήσει συγχρόνως...

Αλλά η σφαίρα του Ραζέν βόηξε τό Νεμάν στό στήθος κι' έτσι ο πατέρας της Καίτης πιάστηκε ως δολοφόνος κι' έτσι η δικαστηριόνη του κόρη ήταν γνωστή τόρα σέ όλο τό χωριό ως «κόρη του φονιά».

Ο πατέρας της, ύστερα από μερικά χρόνια, πέθανε στη φυλακή. Κι' η φτωχή Καίτη έμεινε τότε μόνη μέ τή μητέρα της... Δυστυχισμένες γυναίκες!... Γιατί νά μιν είχαν πεθάνει κι' αυτές; Η ζωή τους τόρα περνούσε μέσα στη δυστυχία και στην γενική καταφρόνια.

Η Καίτη ήταν βέβαια πολύ άμορφη, μή ήταν συγχρόνως «η κόρη του φονιά» κι' αυτό έφτανε... Πολλοί νέοι του χωριού την ήθελαν γιά φιληνάδα τους, αλλά κανένας δέν την ήθελε γιά γυναίκα του. Και η Καίτη ήταν πάντα λεπυμένη, πάντα δειλή και πάντα ταπεινωμένη μπρός στους άλλους.

Σέ μιιά άπομνη φωνιά του νεκροταφείου, βρισκόταν ό τάφος του Ραζέν. Έκει μόνο πήγαινε κάθε μέρα η Καίτη. Έκει έβλαιγε κι' έλεγε τά παρόνια της στόν νεκρό της πατέρα. Του πήγαινε και λίγα λουλούδια και προσευχόταν γιά τήν ψυχή του. Και όταν άκόμα στό μεγάλα πανηγύρια ή άλλες καπέλλες του χωριού χόρευαν στην πλατεία, ώμορφοσταλιωμένες και χαρούμενες, η φτωχή η Καίτη, χλωμή και μαυροστημένη, τραβούσε γιά τό νεκροταφείο, γιά τό μνήμα του πατέρα της.

Μιά μέρα, ένó η Καίτη επέστρεφε από τό νεκροταφείο, είδε έξαφνα ένα όραίο νέο που έπιανε τή στιγμή έκείνη στη θλιβερή πολιτεία των μερμών. Τόν κόνταξε και τής φάνηκε πός τόν γνώριζε από καιρό, χωρίς όμως και νά μπορέσ νά θυμηθί πού τόν είχε ξαναδεί. Συγχρόνως ένα άγνωστό της ως τότε όργος πέφασε όλο της τό κορμί... Τόσο όραία ήσαν

τά μάτια του νέου αυτού και τόσο γλυκά τήν κόνταξαν!... Φαίνεται όμως, ότι και σ' έκείνον είχε κάνει τήν ίδια εντύπωση η Καίτη, γιατί όταν γύρισε νά ιδή πίσω της, τραβηγμένη από μιιά ακατανίκητη έλξη, είδε ότι κι' ό νέος είχε σταματήσει και έβλεπε πρός τό μέρος της.

Έκείνο τό βράδυ η Καίτη δέ μπόρεσε νά κλείσ η μάτι. Μιά παράξενη και γλυκιά ταραχή τήν πλημμύριζε όλόκληρη και τήν κρατούσε άγρυπνη. Και τήν άλλη μέρα πάλι, όταν πήγε στό νεκροταφείο, είδε τόν όραίο νέο στην είσοδο, σαν νά τήν περιμένε εκεί. Καθώς προχώρησε πρός τόν τάφο του πατέρα της, έννοιωσε ότι ό νέος τήν παρακολούθουσε.

Τότε, γιά πρώτη φορά, αισθάνθηκε τόσο μεγάλη ντροπή και τόσο πόνο, γιατί ήταν «η κόρη του φονιά», ώστε γιά νά μιν καταλάβη αυτό ό άγνωστος νέος, δέν έπληξε στόν τάφο του πατέρα της, αλλά σταμάτησε μπροστά σέ ένα άλλο μνήμα, όπου ήταν θαμμένη μιιά ξεδελφούλα της.

«Ο νέος στάθηκε σιμά της. Η Καίτη έννοιωσε τήν καρδιά της νά χτυπά πολύ δυνατά μέσα στό στήθος της... Και έξαφνα άκουσε τό νέο νά τής λέη:

— Μή συγχωρείτε, δεσποινίς. Αλλά μου φαίνεται ότι σάς γνωρίζω. Είστε από δω;

Η Καίτη γύρισε και τόν κόνταξε. Τί όραίος πού ήταν και τί εύγενικός!... Ω, δέν έμοιαζε καθόλου μέ τους άλλους νέους του χωριού. Η λεπή του φρασολογίου της ένέπνεε μεγάλη εμπιστοσύνη. Μά πός νά τού πη πού ήσαν; Για πρώτη φορά στη ζωή της σκέφτηκε νά πη ψέμματα. Και είπε:

— Όχι, δέν είμαι από δω. Ήρθα γιά λίγο καιρό νά μείνω στό σπίτι τής θείας μου... Τής μητέρας του κοριτσιού που βρισκόμαυ μέσα σ' αυτό τό μνήμα. Και σεις είστε άπ' εδώ;

— Ναι, τής απάντησε ό νέος. Αλλά έλειπα χρόνια και γύρισα από όλιγου καιρού.

Έκείνη τή στιγμή φάνηκαν μερικές μαυροφύσες γυναίκες που έρχόντουσαν από μακριά. Η Καίτη, μόλις τις είδε, άπομακρότησε τό νέο κι' άπομακρόνηθε γρήγορα - γρήγορα. Αιτός και στάθηκε και τήν κόνταξε ως τή στιγ-

μή που ξεφρανίστηκε κάτω από τα ψηλά κυπαρίσσια.

Πόσο γλυκιά ήταν η αγάπη, που σαν ένα ολόδροσο λουλούδι ζωής, είχε ανάψει τώρα σιμά στα μνήματα μέσ' στην καρδιά της Καίτης και του αγνόστου νέου! Τι ορφάνες στιγμές πέρασαν κοντά στους τάφους! Ένα γλυκό μυστήριο τους περιβάλλε και τους δύο. Η Καίτη δεν τού έλεγε το αληθινό όνομά της και δεν τού ελέγχετε ποτέ να τη συναντήσει ως την ζωοκόπη της...

Αυτός πάλι δεν της είχε πει, παρά το μικρό του όνομα, θέλοντας, καθώς έλεγε, περιφρονώντας την, να την εκδιχθή που δεν τού έδειχνε τέλεια φιλοστονία.

Η Καίτη προαθανόταν, ότι η εύτυχία της δεν υπορούσε παρά να είναι παρθεσία. Άρα, η γρήγορα, και καταλάβαινε ο φίλος της ποιά είχε, θα το μάθαινε τέλος και τότε...

Τι αυτό η φτώχη νέα, κάθε πρωί που ξενιεύσε, παρακαλούσε το Θεό: «Άχ, ως μη μάθη τίποτε και σήμερα! Άς μη τού πουν τίποτε! Άς μη ρωτήσει κανένα για μένα...»

ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΚΟΙ ΠΙΝΑΚΕΣ

Στην άπομειρη γωνιά του νεκροταφείου ο τάφος του φονιά έκανε τώρα αστόλιστος, χωρίς λουλούδια...

— Σιχώρησέ με, μητέρα μου, έλεγε η Καίτη. Θά ξενιάρθω σε λίγο... Λέ θα βαστάξω πολύ άσώμα η εύτυχία μου...

Η μητέρα της, βλέποντάς την αλλοιωτική τώρα, δεν υπορούσε να μαντέρη τι σενάβαινε... Έτσι η φτώχη γυναίκα μη-ποις αγαθήση ζωοκόπη μέρα η κόρη της, γιατί ήξερε ότι το αστόλισμα της κόρης τού φονιά θα έκανε χωρίς αντίπαλο...

— Τι έχεις, Καίτη μου, τή ρωτήσε μια μέρα. Μού φανεται πως κάτι μού κρυβαίς...

Η Καίτη την άκαλάσε και τή φίλησε.

— Δεν έχω τίποτα, μητέρα μου. Μά να, έτσι..., κάποια άχτιδα ήνω έχω μετέ μέσα στην καρδιά μου και φοβάμαι μήπως φέρη πάλι...

Η μητέρα της, έλεια άπ' την άπάντησή αυτή, άρχισε να άναρωσιέται: «Μήπως αυτή η άχτιδα είναι η αγάπη;»

Μά σε λίγο σείχτηκε: «Και ποιάς θ' αγαπήση την κόρη τού φονιά;»

— Τελίως, είτε ένα βράδι ο αγαπημένος της στην Καίτη, μέσα στο νεκροταφείο που είχαν και πάλι συναντηθεί, άπόρη θα μού πής το αληθινό σου όνομα και θα σου πώ κι' έχω το δικό μου. Γιατί δεν μπορώ πια να έχωω χωρίς έσένα. Πρόβει να παντρευτούμε.

Η Καίτη, μόλις άκουσε τή λόγια αυτά, εφόρει σέβασμη. Κάθισε τρέμοντας έπάνω σ' ένα μνήμα.

Μά άπόρησε να κρηίτη την τρωχή της και να πη:

— Καλά, αγαπημένε μου, λέξ μου πρώτα έσύ ποιάς είσαι...

— Είμαι, είτε ο νέος, ο Άνδρέας Νεμάν. Έλεια από μικρό παιδί στο Παρίσι, άνω σπουδαία.

Η Καίτη για μια στιγμή έβαινε άσάλητη. Ύστερα στέναξε πολύ βαθιά και τού κούατι της έγειρε κατάχλωμο στο στήθος της.

— Λοπόν, είτε πάλι ο Άνδρέας, λέξ μου κι' έσύ ποιά είσαι. Έλα, λοιπόν, μίλησε. Γιατί μένει έχω άζήγητη; Φάλαγγ πια τή μυστηρία και σ' ορμάνισαί. Άλορη θέλω νάρθω μαζί σου στις διαξ σου. Κι' αν θέλεις να πεσθής ότι σου όμοιοτό έλάνω στο μνήμα τού πατέρα μου, ότι σ' αγαπώ και σε θέλω για γυναίκα μου. Έχθό-μουν έχω για να προσευχθώ στον τάφο του. Άχ, τόν καμμένο τόν πατέρα μου!... Τόν έχω σιωπώσι αυτός ο κολαούχος ο Ρικέν. Άσούς, Καίτη; Γιατί δέ

ΑΡΧΑΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Του ΑΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ)

1

Έβλεπα ένα όνειρο, πώς έτοιχα στο δρόμο κι' έτρεχε γρήγορα πολύ κι' είχα φτερά στον ώμο. Ό όρος είχε σίδερα στα πόδια του μελεγμένα κι' όμοις υ' όλα τή σίδερα με προφτανεν έμένα. Τι γάνα τάχα τ' όνειρο; Νά πως τ' ό ξηρῶ: πώς άπ' τούς τόσους έρωτες που έμπεξα έχω θε να ξεγύρω πρόγραμμα και θα γλυτρώσω όφισσο, άλλ' άπ' αυτών τόν τορνώ ποτέ δεν θα γλυτώσω.

2

Είνε τή δύο μηλίγγια που τούχε (λευκές γεμάτα και τή μαλλιά που άσπρισαν κι' έβγαίναν τή νεύατα κι' άπ' τή γλυκιά μου τή ζωή) (λίγες ημέρες έχω, γι' αυτό σιγά τή μάτια μου με τούαζαν τή βόρξω. Γιατί τόν Άδη άχλινάρα να τόν φάσσηαι πια κι' είτε αυτός ο δρόμος μου πολύ (ζωοκόπη κι' όλο βαθιά τηγνάνει κι' όποιος κειτέθη μιά φορά, ποτέ δεν άνεβαινει.

3

Κέφατα έδοσε ο Θεός τή δόνα (α στα γόδια, νύχια πλατιά στ' άλόγατα για νάχρουνε στα πόδια, γλυγοροσύνη στους λαφούς και (δόντια στα λουτάρια και τ' ό κελύφη έδοσε στήθ δά- (λασσα; τή φράση και τις φτερούγες στα πουλιά, (στον άντρα κάθε γνώσι, μιά στη γυναίκα έπτερα δεν είχε τι να δώση. Δίνει λοιπόν την άουρηά κοντά (α της να γίνη, ότου νικά τ' ό σίδερα και τή φω- (τιά τή σβύνη.

4

Δεν η γυναίκες: —Παιρη, πώς (χέραςες στοχάσου και κούτα στον καθρέφτη σου πώς (πέγτων τή μαλλιά σου. — Δεν ξέρω αν πέφτων τή μαλ- (λιά, τούτο μονάχα ξέρω πώς η γλυκάδες πρόποινε καλλό- (τερα στο γέρο.

5

Πώς ήθελα να πέθαινα! Τούτο (γυρεθώ μόνο, γιατί άπ' τούς τόσους πόνοσ μου (άλλοιως πια δεν γλυτώνω.

Ό Αύτοσχεδός Κιθαρωδός (Τού Ζ. Σέρρεπερυ)

ΤΗΣ ΣΑΠΦΟΥΣ

1

Έλα, Άφροδίτη στις ζωές, στα τόσα πανηγύρια και μέσ' σε τούτα τή ζωνά και λούσια ποτήρια χύνε ολόδροσο χρυσι πούνα κλακό στα χείλη και κέρα αιτούς τούς φίλους μου λούνα δικό σου αίλι.

2

Μάνα, να έβάνω δεν μπορώ στον άργαλειό στο σπίτι, γιατί άλλον πόθον μ' άναφεν η ώ- (μορφη Άφροδίτη.

Μετάφρ. Ι. ΠΟΛΕΜΗ

ΣΤΟ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» ΠΡΟΣΕΧΩΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΑΓΑΠΗ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ!
Η πιό σπαρχιτική, ή πιό άνατριχιαστική, αλλά και πιό παθητική ιστορία έρωτος, που θα τήν διαβάσετε με βουρκω- μένα τή ματία.

μιάς; Γιατί σάβεις έτσι; Ά- ζούξ; Μά η Καίτη Ρακέν δεν άκου- γε τίποτα. Ήταν νεκρή πια!...